

mindeligt Repræsentationssynspunkt har de ikke nogen naturlig Grund i Lagtinget. Om Provstens Stilling har man vel fundet, at det var naturligt, at denne Embedsmand sad i Lagtinget og kunde give Oplysning om Skolespørgsmaal og Kirkespørgsmaal, men dette Hensyn kan aldrig føre til, at han skal have Stemmeret, og disse Oplysninger kan man jo faa ved Erklæringer fra vedkommende gejstlige Embedsmand. Amtmanden har altsaa Stemmeret i Tinget uden at være folkevalgt, og han har den afgørende Stemme, idet den Part, hvor hans Stemmefalder, vinder, naar der staar 11 mod 11. Dernæst er han selvskreven Formand, men Forholdet er, at ved Besættelse af et Amtmandsembede, i dette Tilfælde Amtmandsembedet paa Færøerne, kan der ikke, i hvert Fald kun i ringe Grad, tages Hensyn til, om vedkommende Person egner sig til at lede en politisk Forsamling. Man har ingen Garanti for, at en Embedsmand, der har siddet i et af Ministerierne her i København og ekspederet Sager, egner sig til at lede en politisk Forsamling. Min Mening er derfor, at det vil være et stort Skridt frem i demokratisk og frisindet Retning, hvis disse to Embedsmænd blev fjernet fra Tinget. Paa Venstres Program staar der ogsaa, at det er nødvendigt, at det folkelige Selvstyre højnes og fæstnes; Amtmænd og Borgmestre bør fjernes som Formænd for Amsraadene og Byraadene. Det radikale Venstres Program har ganske tilsvarende Tanker, og endelig har Socialdemokratiet, da Lagtingsloven i 1905—06 var til Behandling i dette høje Ting, stillet Ændringsforslag, hvorefter Amtmand og Provst skulde fjernes fra Tinget. Det eneste Hensyn, som kan berettigge, at Amtmanden har Sæde i Tinget og deltager i Forhandlingerne, er det, at han skal være Repræsentant for Statsmyndighederne, men dette Hensyn kan aldrig føre til, at han bliver stemmeberettiget, end sige selvskreven Formand. Det kan højst føre til, at han har Adgang til at deltage i Forhandlingerne. Og her er vi inde paa Spørgsmaalet om Ombudsmanden, som omtales i Henstillingen, altsaa Spørgsmaalet om en Repræsentant for Statsmyndighederne. Derom har Selvstyrepartet sagt, at vi ønsker ikke, at det skal være en absolut Pligt for Amtmanden at sidde i Tinget som Repræsentant for Statsmyndighederne. Vi synes, det er heldigere, at Regeringen staar frit for det Tilfælde, at det viser sig, at en anden Embedsmand eller anden Person bedre kan sidde som Repræsentant for Statsmyndig-

hederne. Sambandspartiet derimod holder strengt paa, at det skal være Amtmanden. Hvad endelig det 4de Spørgsmaal angaar, Lagtingets Indflydelse paa Lovgivningsmagten, maa jeg sige, at Forholdet i gamle Dage var det, at Lagtinget selv vedtog alle de Bestemmelser, der skulde gælde paa Færøerne, som en Slags Vedtægter. Senere, da Færøerne kom ind under Norge, havde de Ret tilfælles med Norge. Norske Lov, altsaa Christian den 5tes Norske Lov, gælder saaledes paa Færøerne, medens Christian den 5tes Danske Lov er Grundlaget for Retstilstanden i Danmark. I 1814 kom saa Færøerne nærmere ind under Danmark. Norge og Danmark blev jo adskilt i 1814, men Færøerne blev stadig ved at høre til Danmark, og i Tidsrummet fra 1814 til 1849 var Lovgivningstilstanden særlig for Færøerne, idet de Love, der blev udstedt for Danmark, ikke gjaldt paa Færøerne, men først blev sendt op til de lokale Myndigheder, og naar disse havde udtalt sig om dem, blev de udvidet og i det hele tillempet efter Forholdene. I 1849 blev Færøerne nærmere knyttet til Danmark, idet Grundloven kom til at gælde ogsaa for Færøerne, og 5 Aar efter, i 1854, fik man Lagtinget. Dette er foruden et Amsraad en Faktor i eller et Supplement til Lovgivningsmyndigheden. Ifølge § 11 i Lagtingsloven har Tinget at afgive Betænkning over de Færøerne vedkommende Lovudkast, der af Regeringen forelægges det, ligesom det er berettiget til selv at fremlægge Forslag til nye Love. Der gør sig paa mange Omraader ganske særlige Forhold gældende paa Færøerne. Naturforholdene er anderledes end hernede, Næringsvejene for en stor Del anderledes, og der er mange Forhold, der er særlige for disse Øer. Ærede Medlemmer kender sikkert den almindelige eller i alt Fald ikke sjældne Slutningsparagraf i danske Love: Denne Lov gælder ikke for Færøerne. Ligeledes findes der ofte, navnlig i senere Tider, en Slutningsparagraf, som siger, at Rigsdagen bemyndiger Regeringen og Lagtinget til at udvide denne Lov til at gælde for Færøerne med de Forandringer, som de særlige Forhold paakræver. Altsaa Rigsdagen giver Lagtinget og Regeringen en speciel Fuldmagt til at gøre en Lov gældende paa Færøerne, ja man har oven i Købet et Par Eksempler paa, at Rigsdagen har givet Regeringen og Lagtinget en mere almindelig Fuldmagt til at give Bestemmelser om specielle lokale Forhold. Der er saaledes en Lov af 1857, som giver Regeringen og Lagtinget Bemyndigelse til